

Przedpłata:
w ekspedycji 0,75 zł
na pocztę 0,88 zł
Oređownik Urzęd.
wychodzi
w sobotę.

Oređownik Urzędowy

Powiatu Leszczyńskiego.

Ogłoszenia:
przyjmuje się
za opłatą 5 gr.
za wiersz mm.
4-lamowy.

Administracja: „Drukarnia Leszczyńska” Spółdzielnia z odp. ogr. w Lesznie, ul. Wolności nr. 20. — Telefon 61.

Stosownie do pisma ogólnego z dnia 17 października 1925 roku L. dz. 12943/25-V podaję poniżej spis osób wyłudzających zapomogi, których odnośna gmina orzynałności nie zwraca.

L. p.	Nazwisko i imię	Wiek wzgl. data urodz.	Gmina przynałności
1	Basowski Wasyl	ur. 1892	Mysłowo (Stanisławów)
2	Czerna Rozalia	25. 3. 1892	Łagiewniki (Słask)
3	Dawidson Dawid	ur. 1904	Łódź
4	Graneszewski Aleksander	16. 2. 1897	Sztabin pow. Augustowo (Białystok)
5	Gulinski Aleksander	lat 24	Stawiski pow. Kolno (Białystok)
6	Grabowski Bolesław	—	Głębokie pow. Działoszyce (Wilno)
7	Głuch Stanisław	8. 5. 1893	Łódź
8	Iwanyszczuk Iwan	—	gm. Szczytowiec-Tarnopol
9	Jaguszewski Bronisław	7. 12. 1885	Samociążek Bydgoszcz (Poznań)
10	Korebko Michał	22. 10. 1898	Jazłowice pow. Buczac (Tarnopol)
11	Kremnicki Teodor	ur. 1894	Bargłówka pow. Augustowo (Białystok)
12	Krajewski Stefan	ur. 1901	Pabianice (Łódź)
13	Kozłowicz Czesław	18. 7. 1904	Łódź
14	Ośmiałowski Waclaw	—	Izbica pow. Krasnystaw (Lublin)
15	Potomic Antoni	ur. 1895	Trabski pow. Wołczyński (Nowogródek)
16	Pisanczyn Adolf	ur. 1906	Turki (Stanisławów).
17	Swider Konstanty	lat 45	gm. Wach pow. Ostrołęka (Białystok)
18	Sakieta Anastazja z synem Janem	—	Tysmienice (Stanisławów)
19	Smuniewski Waclaw	ur. 1883	Lublin
20	Sobotkowski Stanisław	—	Tomaszow Razow. (Łódź)
21	Urbanowicz Paweł	13. 1. 1873	Tuszyn (Łódź)
22	Wierzchowska Emilja	ur. 1879	Wierzchowiny pow. Łukowski (Łódź)

Poznań, dnia 18 grudnia 1927 r.

11916/27-V.

Za Wojewodę: (—) Wilczyński.

Naczelnik Wydziału Pracy i Opieki Społecznej.

Przepisy

o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych oraz zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych, walorów państwowych i innych państwowych znaków wartościowych, zatwierdzone uchwałą Rady Ministrów z dnia 17. czerwca 1927 r.

§ 1.

Wszystkie kasy państwowe i Bank Polski przyjmują przy wpłatach bez żadnych ograniczeń i potrąceń uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, które posiadają

- nie mniej niż dwie trzecie powierzchni biletu,
- serię i numer oraz podobisy w całości.

Zatarcie poszczególnych cyfr numeracji, powstałe wskutek normalnego zużycia w obiegu, nie może być powodem odmowy przyjęcia biletu.

Bilet sklejonny może się składać tylko z części, należących do tego samego biletu.

Uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, odpowiadające warunkom, przewidzianym w ustępach poprzednich, będą wymieniane bez żadnych ograniczeń i potrąceń przez Centralną Kasę państwową, wszystkie kasy skarbowe i Bank Polski.

§ 2.

Uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, nie odpowiadające warunkom, przewidzianym w § 1. o ile nie wzbudzają podejrzenia co do oszukańczych z nimi manipulacji, wymieniane będą przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe i Bank Polski bez żadnych ograniczeń i potrąceń, o ile odpowiadają specjalnym przepisom, wydanym przez instytucje emitujące dla każdej poszczególnej emisji i wartości.

Bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, dziurkowane przez Bank Polski, Centralną Kasę Państwową i kasy skarbowe przy wycofaniu ich z obiegu, wymieniane nie podlegają.

§ 3.

Bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, nie odpowiadające przepisom, wydanym na podstawie § 2 przez instytucje emitujące, mogą być wymieniane tylko na skutek każdorazowego postanowienia Dyrekcji Banku Polskiego, ilekroć uszkodzenie usprawiedliwi, że uszkodzenie nastąpiło z przyczyny, która nie może mu być poczytaną za winę

Wymiana skuteczniejsza będzie za potrąceniem kosztów porta, korespondencji i druku biletu.

§ 4.

Przyjmowanie do wymiany lub spłaty uszkodzonych walorów państwowych, jak obligacje pożyczek, państwowych, bony, bilety skarbowe oraz inne państwowe papiery wartościowe, uskutecznią się we właściwych dla danego waloru instytucjach bez żadnych ograniczeń i potrąceń, o ile posiadają:

- a) nie mniej niż $\frac{2}{3}$ powierzchni papieru,
- b) serię i numer oraz conajmniej jeden podpis w całości.

Papier sklejonego waloru składać się może tylko z części należących do tego samego egzemplarza.

Kupony do obligacji winny całkowicie odpowiadać przepisom powyższym, a nadto oprócz numeru emisyjnego posiadać winny numer bieżący kuponu, bądź datę płatności.

§ 5.

Obligacje pożyczek państwowych, jakoteż kupony od nich oraz inne walory państwowe, nie odpowiadające warunkom § 4., a uszkodzone przez pożar, powódź i inne nadzwyczajne wypadki, mogą być wymieniane tylko na skutek każdorazowej decyzji Ministra Skarbu po udowodnieniu przez petenta przyczyny uszkodzenia.

§ 6.

Niezależnie od postanowień §§ 4. i 5. walory państwowe ulegają amortyzacji według obowiązujących przepisów, o ile im to prawo wyraźnie nie zostało odjęte.

§ 7.

Uszkodzone banderole podatkowe mogą być wymieniane, o ile są przedstawiane w arkuszach, i tylko na zasadach, przewidzianych w § 5.

Banderole, pocięte na pojedyncze opaski, wymianie nie podlegają.

Wymiana uszkodzonych znaków opłaty stempłowej, statystycznej, pocztowej i innych uskutecznią się na mocy specjalnych przepisów.

§ 8.

Przy wpłatach uskutecznianych do kas państwowych obiegową monetą metalową, oraz przy wymianie monet, które utraciły wskutek normalnego użycia w obiegu część swej wagi, obowiązuje przepis art. 13 załącznika do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1924 r. w przedmiocie tekstu rozporządzenia o systemie monetarnym (Dz. U. R. P. Nr. 37. poz. 401).

§ 9.

Monety autentyczne z brakami mennicznymi, a więc mające rysunek nie wyraźny, nieprawidłowy, lub pęknięte i t. p., podlegają wymianie przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe i oddziały Banku Polskiego bez żadnych potrąceń.

§ 10.

Wymiana monet uszkodzonych należy do Mennicy Państwowej.

W razie przedstawienia w jakiegokolwiek kasie państwowej lub Banku Polskim uszkodzonej obiegowej monety metalowej, monetę taką należy zatrzymać za potwierdzeniem odbioru i przesłać ją Mennicy Państwowej.

Mennica Państwowa w razie stwierdzenia przez nią przypadkowego uszkodzenia, monetę tę wymienia posiadaczowi, w razie zaś stwierdzenia rozmyślnego uszkodzenia monetę kasuje i zwraca ją temuż.

Uszkodzone monety złote i srebrne mogą być na życzenie okaziciela nabywane przez oddziały Banku Polskiego jako kruszec na wagę.

Bank Polski skupione w ten sposób monety przesyła Mennicy Państwowej do demonetyzacji.

§ 11.

I. W razie zgłoszenia w jakiegokolwiek kasie państwowej, samorządowej lub instytucji kredytowej biletu bankowego, państwowego lub zdawkowego, waloru lub innego państwowego znaku wartościowego sfalszowanego, podrobionego, dziurkowanego (§ 2) lub budzącego wątpliwości co do autentyczności względnie pochodzenia, należy przedstawiony znak wartościowy zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić w 4 egzemplarzach protokół.

Protokół winien zawierać:

- a) opis okoliczności zatrzymania podejrzanego znaku wartościowego,
- b) imię, nazwisko i zawód okaziciela, miejsce jego zamieszkania, datę i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców,
- c) opis zatrzymanego znaku wartościowego (wartość odcinka, data emisji, seria numer i inne cechy szczególne),
- d) oświadczenie osoby, u której znak wartościowy zatrzymano, co do źródła, z którego znak ten otrzymała,
- e) podpis zatrzymującego oraz podpis lub odcisk palca okaziciela znaku wartościowego.

Jeden egzemplarz protokołu pozostaje u kwestionującego (w urzędzie) drugi otrzymuje zainteresowany, trzeci i czwarty wraz z zatrzymanym znakiem wartościowym odsyła się bezzwłocznie jako posyłkę pocieszną do Państwowych Zakładów Graficznych w Warszawie dla dokonania ekspertyzy.

Jeżeli na okaziciela pada podejrzenie fałszowania względnie rozmyślnego puszczania w obieg fałszyfikatów, należy wezwać policję, która ustali tożsamość osoby i postępuje w myśl właściwych przepisów.

II. Po dokonaniu ekspertyzy nie później jak w ciągu 48 godzin, licząc od chwili otrzymania zakwestionowanego znaku wartościowego, Państwowe Zakłady Graficzne w razie stwierdzenia:

- a) fałszerstwa lub podrobienia — przesyłają trzeci egzemplarz protokołu łącznie z orzeczeniem wstępnym do Komendy Głównej Policji Państwowej do ewidencji i rejestracji, czwarty egzemplarz protokołu wraz z orzeczeniem i fałszyfikatem — do prokuratora przy sądzie okręgowym miejsca zatrzymania fałszyfikatu.
- b) autentyczności — przesyłają znak wartościowy wraz z orzeczeniem instytucji kwestionującej, która zwraca go bezzwłocznie okazicielowi za pokwitowaniem.

§ 12.

Państwowe Zakłady Graficzne w razie stwierdzenia nowego typu fałszyfikatu biletu państwowego, zdawkowego lub bankowego sporządzają jego opis, który podają do wiadomości Ministerstwa Skarbu i Banku Polskiego.

O pojawieniu się w obiegu nowego typu fałszyfikatu biletu bankowego wydaje komunikat prasowy Bank Polski, biletu zaś państwowego i zdawkowego — Ministerstwo Skarbu.

Równocześnie treść komunikatu prasowego z uwzględnieniem szczególnych cech rozpoznawczych winna być przez Ministerstwo Skarbu względnie Bank Polski podana do wiadomości wszystkim władzom centralnym, które obowiązane są zawiadomić podległe im organy.

§ 13.

W razie przedstawienia w jakiegokolwiek kasie państwowej, samorządowej lub instytucji kredytowej obiegowej monety metalowej fałszywej lub wzbudzającej wątpliwość co do autentyczności, należy zastosować sposób postępowania, jak w § 11 ust. I, z tą

zmianą, że zatrzymaną monetę przesyła się bezzwłocznie dla zbadania do Mennicy Państwowej w Warszawie.

Mennica Państwowa postępuje zgodnie z § 11 ust. II, a w razie potrzeby zawiadamia bezzwłocznie o tem Ministerstwo Skarbu.

§ 14.

Dla zakwestjonowanych znaków pieniężnych i walorów państw obcych ustala się tryb postępowania przewidziany w §§ 1, 12 i 13.

§ 15.

Co do autentyczności, względnie podrobienia lub sfalszowania walorów, krajowych i zagranicznych Państwowe Zakłady Graficzne, zaś co do monet Mennica Państwowa — są obowiązane na żądanie sądów, prokuratorów i władz bezpieczeństwa dokonywać ekspertyz i wydawać orzeczenia.

Co do autentyczności względnie podrobienia lub sfalszowania walorów zagranicznych władze wyżej wymienione mogą zwracać się o dokonanie ekspertyzy i wydanie orzeczenia także do instytucyj zagranicznych, emitujących dane walory. Żądania takie należy kierować za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości, o ile umowy międzynarodowe nie zawierają odmiennych przepisów.

§ 16.

Władze sądowe przesyłają po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu spraw o podrabianie lub fałszowanie biletów bankowych, państwowych i zdawkowych, papierów i znaczków wartościowych (§ 7 ustęp ostatni) fałszyfkaty oraz inne dowody rzeczowe, służące bezpośrednio do podrabiania lub fałszowania (np. prasa, kamień litograficzny itp.) do Państwowych Zakładów Graficznych. Fałszyfkaty przechowuje się w Państwowych Zakładach Graficznych conajmniej jeden rok, poczem ulegają komisijnemu zniszczeniu z wyjątkiem tych, które jako charakterystyczne odmiany fałszyfikatu, winny być zatrzymane w specjalnie w tym celu prowadzonych albumach.

Fałszyfkaty monet, będące dowodami rzeczowymi w sprawach o podrabianie monet lub fałszowanie, władze sądowe przesyłają po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu tych spraw do Mennicy Państwowej w Warszawie.

Jeżeli w sprawie o podrabianie lub sfalszowanie walorów zagranicznych jest więcej niż jeden identyczny egzemplarz fałszyfikatu tego samego waloru, jako dowód rzeczowy, natenczas po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu sprawy władze sądowe przesyłają drugi egzemplarz waloru instytucji zagranicznej, dokonującej ekspertyzy, na jej żądanie.

§ 17.

Przepisy niniejsze wchodzi w życie na obszarze całego Państwa z dniem 1. października 1927 r.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczas w tym przedmiocie obowiązujące przepisy.

Prezes Rady Ministrów: J. Piłsudski.

Minister Skarbu: G. Czechowicz.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.
Leszno, dnia 4. stycznia 1928 r. 146/128 3

STAROSTA:
Zenkteler.

Rozporządzenie
policyjne z dnia 5. grudnia 1927 r. dotyczące czyszczenia i płukania naczyń do picia w lokalach publicznych.

Na mocy §§ 6, 12 i 18, ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11. marca 1850 r. (Zbiór ustaw str.

265) i § 137. ustęp 2 ustawy o ogólnej administracji kraju z dnia 30. lipca 1883 r. rozporządza się za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na cały obszar Woj. ówdsztwa Poznańskiego co następuje:

§ 1.

W lokalach publicznych jak restauracjach, wyszynkach, kawiarniach i tp. należy utrzymywać naczynia do picia, w których się podaje gościom napoje, każdego czasu w czystym stanie. Wobec tego winny naczynia te być codziennie gruntownie czyszczone.

§ 2.

Przed każdorazowem napełnieniem należy naczynie do picia po stronie wewnętrznej i zewnętrznej dobrze opłukać. Zaniechanie tego może nastąpić jedynie na wyraźne żądanie gościa, który naczynie poprzednio używał.

§ 3.

Płukanie winno być uskuteczniane tylko w bieżącej wodzie. Nie wolno pod żadnym warunkiem zanurzać naczyń do picia w wodzie, w której się już znajdują spluczki z innych naczyń. O ile nie może być doprowadzony w miejsce płukania wodociąg, należy na ten cel ustawić ostatecznie obszerny rezerwoar z kurkiem, napełniony czystą wodą. Urządzenie do płukania winno w lokalu być w ten sposób umieszczone, aby każdy gość mógł naocznie się przekonać, iż naczynie do picia płucze się w czystej bieżącej wodzie.

§ 4.

Urządzenie do płukania w bieżącej wodzie winno być utrzymywane w bezzwzględnej czystości.

§ 5.

Niniejsze rozporządzenie należy umieścić w każdym odnośnym lokalu na widocznym miejscu.

§ 6.

Niezastosowanie się do powyższego rozporządzenia podlega karze grzywny do 60 złotych, a w razie niemożności uiszczenia odpowiedniej kary aresztu.

§ 7.

Powyższe rozporządzenie wchodzi w życie po 4 tygodniach od dnia ogłoszenia. Równocześnie znoszę rozporządzenie z dnia 29. grudnia 1924 r. Dz. Urz. Woj. Pozn. Nr. 14, z 14 kwietnia 1925 r. str. 71. dotyczące czyszczenia i płukania naczyń dotyczące czyszczenia i płukania naczyń do picia w lokalach restauracyjnych.

Poznań, dnia 5 grudnia 1927 r. 13188/27.VII.

Wojewoda: Bniński.

Rozporządzenie policyjne regulujące sposób czyszczenia przewodów kominowych i palenisk na terenie województwa poznańskiego.

Na podstawie § 137 i 139 ust. o ogóln. zarządzie kraju z dnia 30. lipca 1883 r. (zb. ust. pr. str. 265), powołując się na art. 8 ust. z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Praw Nr. 64 poz. 385) oraz § 11 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 9 poz. 89) zarządzam za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na terenie Województwa Poznańskiego co następuje:

Obowiązek czyszczenia przewodów kominowych i palenisk.

§ 1.

Właściciele lub zawiadowcy domów, posiadających przewody kominowe i urządzenia paleniskowe, są zobowiązani przeprowadzać czyszczenie używanych przewodów kominowych w sposób określony niniejszem rozporządzeniem.

Czyszczenie przewodów kominowych winni przeprowadzać właściciele lub zawiadowcy domów za pośrednictwem osób uprawnionych do wykonywania przemysłu kominarskiego.

Dowody, stwierdzające dokonanie zlecenia tym osobom wykonywania prac kominarskich, zobowiązani są właściciele lub zawiadowcy domów przedłożyć do 15 lutego każdego roku miejscowej władzy policyjnej. Również zobowiązani są oni przedłożyć tej władzy dowód każdorazowej zmiany zlecenia wykonywania prac kominarskich najpóźniej w przeciągu tygodnia od daty tej zmiany.

Miejscowa władza policyjna prowadzi rejestr przedłożonych jej dowodów dokonanych zleceń.

Sposób przeprowadzania czyszczenia kominów.

§ 2.

Właściciele lub zawiadowcy domów zobowiązani są umożliwić zakontraktowanemu przemysłowcowi kominarskiemu przeprowadzenie czyszczenia sposobem ustalonym niniejszym rozporządzeniem. W szczególności winni mu umożliwić dostęp do otworów kominowych, rur i palenisk, a również do piwnic budynku celem usunięcia sadzy itp.

Po wsiach winni są ponadto dostarczyć przemysłowcowi kominarskiemu potrzebnych drabin.

Na dachach krytych słomą zobowiązani są umieścić tego rodzaju drabinki stale na powierzchni dachu.

§ 3.

Czyszczenie używanych przewodów kominowych i rur skutecznie należy co najmniej w czasie od 1. maja do 1 października co 6 tygodni, a w pozostałych miesiącach — raz na miesiąc.

W wypadkach, gdy przewody kominowe, względnie rury są szczególnie intensywnie używane (np. w przedsiębiorstwach przemysłowych, restauracjach, hotelach itd.) lub gdy przewody z powodu wadliwej konstrukcji grożą szczególnym niebezpieczeństwem ogniem, uprawnioną jest miejscowa władza policyjna do zarządzenia częstego przeprowadzania ich czyszczenia.

§ 4.

Kominy osobno stojące większych instalacji paleniskowych fabryk, przedsiębiorstw rolniczych tudzież wszystkie kominy palenisk kotłów parowych — nie podlegają przymusowi wymiatania, niezależnie od tego, czy są te kominy murowane lub żelazne.

Dla kominów kowalskich, o ile nie są one konstrukcyjnie połączone z domami mieszkalnymi, wystarczy rocznie 2-razowe wymiatanie, z których jedno musi być połączone z badaniem ich stanu budowlanego przez kominarza z udziałem przedstawiciela miejscowej władzy policyjnej resp. policyjno-budowlanej.

§ 5.

Przemysłowiec kominarski, przeprowadzający czyszczenie, zobowiązany jest termin zamierzonej pracy podać do wiadomości właściciela lub zawiadowcy budynku na 24 godziny przed terminem wymiatania, a ponadto w tymże samym czasie zamierzone czyszczenie obwołać na podwórzu.

§ 6.

Kanały dymowe ognisk kuchennych i pieców piekarskich winny być czyszczone w tak krótkich odstępach czasu, by zapobiec niebezpiecznemu nagromadzeniu i zapaleniu się sadzy.

§ 7.

O ile z kominów i rur nie można usunąć sadzy spieczonej (żużle), przez zwykłe wymiatanie, należy kazać ją wypalić przez przemysłowca kominarskiego.

Wypalać wolno jedynie za zezwoleniem miejscowej władzy policyjnej, przestrzegając ściśle zarządzone przez nią środki ostrożności.

Potrzebny do wypalania materiał mają dostarczyć właściciele lub zawiadowcy domów. Winni oni mieć w pogotowiu ogniotrwałe zbiorniki na wymieconą z kominów sadzę.

§ 8.

W domach mieszkalnych i fabrykach, a szczególnie na strychach tychże nie jest dozwolone przechowywanie materiałów łatwo zapalnych, a składanie tych przedmiotów celem natychmiastowego użytku winno być skutecznie w conajmniej 1-metrowej odległości od palenisk i kominów, aby rozgrzanie się ich lub zapalenie było wykluczone.

§ 9.

Każdy zakontraktowany przemysłowiec kominarski obowiązany jest sumiennie i punktualnie wypełniać zawartą z nim umowę. Również ma obowiązek donosić miejscowej władzy policyjnej o zauważonych usterkach w urządzeniach paleniskowych i kominach i o wykroczeniach przeciw niniejszemu rozporządzeniu policyjnemu.

Każdy samodzielny przemysłowiec kominarski jest osobiście odpowiedzialny za wypełnianie niniejszych przepisów przez swoich pomocników, względnie uczniów. Prace ich zobowiązany jest bezpośrednio nadzorować.

Książki kontrolne.

§ 10.

Każdy właściciel lub zawiadowca budynku, posiadającego przewody kominowe lub rury, winien prowadzić stale książkę kontrolną dla każdego budynku oddzielnie. W książkę tę wpisuje zakontraktowany przemysłowiec kominarski każdorazowo datę i rodzaj wykonanej pracy.

Książkę kontrolną zobowiązany jest właściciel lub zawiadowca budynku przedkładać do 15-go lutego każdego roku kalendarzowego miejscowej władzy policyjnej, która umieszcza w książce swą wizę. Także obowiązany jest ją przedłożyć natychmiast na każde żądanie władzy policyjnej lub straży ogniowej.

Postanowienia karne i końcowe.

§ 11.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu policyjnemu będą karane — o ile nie ma zastosowania kara wyższa § 367 cyfra 6 i § 368 cyfra 4 kodeksu karnego — grzywną do 60 zł a w razie nieściągalności tej grzywny — odpowiednim aresztem.

§ 12.

Nienaruszonym pozostaje uprawnienie powiatowych i miejscowych władz policyjnych do wydawania w granicach ich kompetencji policyjnych zarządzeń w zakresie bezpieczeństwa ogniowego.

§ 13.

Niniejsze rozporządzenie policyjne obowiązuje z dniem 1 stycznia 1928 r. i z dniem tym tracą moc obowiązującą dotychczasowe rozporządzenia policyjne, wydane w sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem.

Poznań, dnia 29 grudnia 1927 r. 6975/27 VI.
Wojewoda: Bniński.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.
Starosta: Zenkteler

Na podstawie § 125 ordynacji w'ejskiej z dnia 3 lipca 1891 r. zatwierdzam niniejszem pana Sylwestra Sulka jako zastępcę przelożonego obszaru dworskiego Wyciążkowo.

Leszno, dnia 7 stycznia 1928 r. 18248/27 - 10

STAROSTA:
Zenkteler.

Zarząd Wojewódzki w Poznaniu Polskiego Towarzystwa Opieki nad Grobami Bohaterów, składa wszystkim ofiarodawcom serdeczne podziękowanie za datki składane w czasie zbiórki w dniach 1-go i 2-go listopada 1927 r. na utrzymanie mogił i cmentarzy wojennych naszych poległych bohaterów.

Za Wojewodę:

(— B. Zakrzewski
wz Naczeln. Wydziału Robót Publiczn.

Rozporządzenie

Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 grudnia 1927 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o uregulowaniu wypieku chleba pszenno-żytniego.

Na podstawie art. 1. i 7. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91 poz. 527) o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszechnego użytku, zarządza się co następuje:

§ 1.

Zakazuje się wypieku na sprzedaż chleba pszenno-żytniego z ciasta innego, jak tylko z ciasta zawierającego 25 części mąki pszennej 50 proc. przemiału oraz 75 części mąki żytniej, pochodzącej z 65 proc. przemiału.

§ 2.

Zakazuje się wypiekania na sprzedaż chleba pszenno-żytniego w bochenkach innych, aniżeli o wadze pełnych kilogramów, to znaczy waga bochenków tego chleba powinna wynosić 1 klg., 2 kg. itd.

§ 3.

Dla umożliwienia kontroli nad przestrzeganiem postanowień niniejszego rozporządzenia, powiatowe władze administracji ogólnej uprawnione są do:

- a) żądania potrzebnych wyjaśnień ewentualnie na podstawie ksiąg i dokumentów handlowych od osób i zakładów, zajmujących się przetwarzaniem w celach przemysłowych mąki żytniej i pszennej na pieczywo dla użytku powszedniego,
- b) wstępu do lokalów przemysłowych, handlowych i składów osób i zakładów w punkcie a) wymienionych.

§ 4.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia karani będą na podstawie art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91 poz. 527).

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dni czternaście od dnia ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister Spraw Wewn.: (—) Sławoj Składkowski.
Minister Skarbu (—) G. Czechowicz.

Minister Przem. i Handlu: (—) E. Kwiatkowski.
Minister Rolnictwa: (—) K. Niezabytowski.

(Dz. U. R. P. z dnia 4 stycznia 1928 r. Nr. 1 poz. 4.)

Powyższe rozporządzenie podaje do ogólnej wiadomości i zastosowania się.

Leszno, dnia 12 stycznia 1928 r. /28 - 6

STAROSTA:
Zenkteler.

Na podstawie § 125 ordynacji wiejskiej z dnia 3 lipca 1921 r., zatwierdzam niniejszem pana Eugenjusza Połucha podleśniczego z Smyczyny na zastępcę położonego obszaru dworskiego Wilkowo-Leszczyńskie.

Leszno, dnia 7. stycznia 1928 r. 17946/27-10.
Starosta: Zenkteler

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r.

O prawie łowieckim.

Na podstawie art. 44 ust. 6. Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78. poz. 443) postanawiam co następuje:

Postanowienia wstępne.

Art. 1. W rozumieniu rozporządzenia niniejszego wyraz „zwierzyna” oznacza dzikie zwierzęta łowne, któremi są:

- a) żubry, losie, jelenie, daniële, sarny, kozłce, dziki, bobry, świstaki, zające. (szaraki i białaki), kroliki, wiewiórki, niedźwiedzie, rysie, żbiki, wilki, lisy, borsuki, kuny leśne (tumaki), kuny domowe (kamionki), tchórze, gronosta e, lasice, wydry, norki,
- b) głuszcze, cietrzewie, jarząbki, pardwy, kuropatwy, przepiórki, bażanty, dropie-kamionki (strepety), żórawie, czarne bociany, czaple, słonki, dupelty, bekasy, bekasiki, kulony i kuliki, bataljony, derkacze, łyski, nurki, czajki, dzikie gęsi i dzikie kaczki oraz wszelkie inne ptactwo błotne i wodne, dzikie gołębie, drozdy, kwiczoly, paszkoty, jako też ptaki krukowate i drapieżne.

Ponadto Minister Rolnictwa może uznać w drodze rozporządzenia inne jeszcze gatunki zwierząt dzikich za zwierzęta łowne.

Art. 2. Przez „polowanie” rozporządzenie niniejsze rozumie przywłaszczenie zwierzyny oraz jej części użytecznych i plodów, tropienie, ściganie, łowienie zwierzyny, strzelanie do niej i inne czynności podobne, zmierzające do jej przywłaszczenia.

Powyższe czynności wykonywane w miejscach ogrodzonych, z których zwierzyna wydostać się nie może (zwierzyńcach) i bażantarniach nie są polowaniem w rozumieniu rozporządzenia niniejszego.

Art. 3. Hodowanie zwierzyny należy wyłącznie do właściciela polowania.

Rozdział I.

O polowaniu.

Art. 4. Polowanie związane jest z własnością gruntu i należy do właściciela gruntu.

Domniemywa się, że własność gruntu nie jest obciążona prawem polowania na rzecz innych osób. Kto twierdzi, że ma na cudzym gruncie prawo polowania w całości lub co do pewnych gatunków zwierzyny, albo z innymi ograniczeniami, winien jest twierdzenie swoje udowodnić.

Po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego obciążenie własności gruntu prawem polowania nie może być ustanawiane, akty temu przeciwnie są nieważne.

Art. 5. Właściciel gruntu może ciężące na jego własności prawo polowania wykupić za cenę równą iloczynowi z pomnożenia sumy średniego czystego dochodu rocznego z polowania przez liczbę dziesięcia.

Jeżeli właściciel prawa polowania nie zgodzi się na wykup lub cenę wykupu, właściciel gruntu może żądać od właściwego sądu ustalenia ceny wykupu oraz, po uiszczeniu tej ceny, zwolnienia gruntu od obciążającego go prawa polowania.

Rozdział II.

O użytkowaniu polowania.

Art. 6. Właściciel polowania może użytkować je samodzielnie, jeżeli obszar gruntu, na którym ma po-

lowanie, jest nie mniejszy od stu hektarów ciąglej powierzchni. Obszar taki po zarejestrowaniu go przez właściwego starostę stanowi obwód łowiecki własny.

Obszary lasów państwowych, uznane przez rząd lasów państwowych za odpowiadające wymaganiom ustępu pierwszego, stanowią obwody łowieckie własne Państwa.

Obwód łowiecki własny powstaje na czas nieoznaczony i istnieje tak długo, jak tego sobie życzy właściciel, a jeżeli polowanie zostało wypuszczone w dzierżawę, najkrócej do końca terminu dzierżawy.

Art. 7. Jeżeli obszar polowania nie stanowi obwodu łowieckiego własnego, właściciel tego polowania może użytkować je jedynie łącznie z właścicielami innych obszarów polowania na obszarze niemniejszym od stu hektarów ciąglej powierzchni. Obszar taki po zarejestrowaniu go przez właściwego starostę stanowi obwód łowiecki wspólny.

Art. 8. Obwód łowiecki wspólny winien być tworzony w ten sposób, ażeby obejmował cały obszar gminy po wyłączeniu obszarów obwodów łowieckich własnych, jeżeli nie zajdą wypadki przewidziane niżej.

Gdy obszar gminy po wyłączeniu obszarów obwodów łowieckich własnych zawiera co najmniej tysiąc hektarów ciąglej powierzchni, można w obrębie tej gminy utworzyć kilka obwodów łowieckich wspólnych, z których każdy winien mieć co najmniej pięćset hektarów ciąglej powierzchni.

Gdy obszar gminy po wyłączeniu obszarów obwodów łowieckich własnych nie stanowi ciąglej powierzchni lecz składa się z kilku nie przylegających po sobie obszarów, z których każdy obejmuje co najmniej sto hektarów, z każdego z tych obszarów może być utworzony osobny obwód łowiecki wspólny.

Dokończenie nastąpi.

Na podstawie reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia 19 grudnia 1927 r. L. D. VI 24794 i pisma Dyrekcji Państw. Monop. Spirytusowego z dnia 22. grudnia 1927 r. L. 9369 zostaje system sprzedaży spirytusu skażonego (denaturatu) na kartki i książeczki talonowe z dniem 1 stycznia 1928 r. na obszarze województwa poznańskiego zaniechany. Pozostaje jedynie ograniczenie jednorazowej sprzedaży dla tej samej osoby tylko do 2 litrów z wyjątkiem osób przedsiębiorstw i z instytucyj potrzebujących większych ilości spirytusu skażonego, które będzie można otrzymywać nadal za zezwoleniem Inspektora Kontroli Skarbowej względnie Urzędu Skarbowego Akcyz. i Monop. Państwowych.

Za Prezesa

(—) Dr. Wnęk.

Naczelnik Wydziału.

W sprawie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia pracowników umysłowych.

Zarząd Obwodowy Funduszu Bezrobocia w Poznaniu podaje do wiadomości, że Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 113 poz. 958/27) przedłuża moc obowiązującą zawartych w ustawie z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. Ust. R. P. Nr. 67 poz. 50) w brzmieniu Ustawy z dnia 28 października 1925 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. Ust. R. P. Nr. 120 poz. 663) przepisów, dotyczących zabezpieczenia na wypadek bezrobocia pracowników umysłowych, do dnia 31 grudnia 1928 r. Wobec powyższego zakłady pracy,

zobowiązane do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia pracowników umysłowych, winny w trybie dotychczas praktykowanym zawiadamiać Zarząd Obwodowy Funduszu Bezrobocia w Poznaniu o wkładach należnych Funduszowi Bezrobocia i wpłacać należności te do P. K. O. na r/k, Nr. 9600 Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia w Warszawie.

O rozciągnięciu przepisów Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. w sprawie ubezpieczenia pracowników umysłowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 108 poz. 911 na poszczególnych terenach Rzeczypospolitej i w odniesieniu do poszczególnych kategorii pracowników umysłowych zakłady pracy powiadomione zostaną we właściwym czasie oddzielnym komunikatem.

OGŁOSZENIA

Cukrownia w Gostyniu

zawiadamia swych drobnych plantatorów, że niektóre

nawozy sztuczne

na wiosnę

już nadeszły i są do odebrania każdego czasu w cukrowni, a mianowicie:

saletry amonowej

po 50 kg. na morgę buraków

azotniaku

po 50 kg. na morgę buraków

superfosfatu

po 100 kg. na morgę buraków

solu potasowej 40—42 %

po 100 kg. na morgę buraków

Druki

wszelkiego rodzaju

wykonuje

Drukarnia Leszczyńska

ulica Wolności 20 Telef. 61

WĘGIEL

opałowy, przemysłowy, kuzienny i koks z kopalń: „Król”, Bielszowice i „Knurów”, koncernu „Skarboferme” (dawniej Königsgrube, Rheinbaben i „Knurów”) dostarcza wagonowo

„PETOW” Polskie Tow. Węglowe

Sp. z o. p.
Bydgoszcz, ul. Gdańska 25.

Telefon 3

Nakładem i drukiem „Drukarni Leszczyńskiej Spółdz. z odpow. ogr. w Lesznie — Odpowiedzialny: za dział urzędowy Starostwo, za dział nieurzędowy Stanisław Szał w Lesznie.